

[Aksel Larsen.]

rigtige dokumenter fra denne sag, men nogle, der for Bøytler var temmelig uskyldige. Carl Madsen blev således ført bag lyset, og på denne baggrund må hans omtalte brev til ekspeditionssekretær Vetli vurderes. Også justitsministeriet eller embedsmænd i justitsministeriet har således været interesseret i med utiladelige metoder at dække rigsadvokatens nære ven og yndling, hr. Bøytler.

Rigsadvokat Pihl har i retten måttet erkende, at det normalt er politiadvokaterne, der udnævner revisorer i sådanne sager, og at den eneste sag, han på den måde har blandet sig i gennem bestemmelse af revisor og krav om depositum fra det firma, sagen angik, samt gennem anvisning af forskud til revisoren, er sagen W. T. K.

Depositummet har jeg talt om. Jeg må tilføje, at rigsadvokat Pihl mundtlig i justitsministeriet i december 1946 har forklaret, at det var skik og brug at kræve depositum i slige sager, og endvidere at det var skik og brug, at et sådant depositum ikke tilbagebetaltes, selvom efterforskningen sluttedes, uden at der blev rejst sag. Begge disse påstande er i flagrant strid med sandheden, og dette vidste og ved Pihl.

Det afholdt ham dog ikke fra i skrivelse til justitsministeriet af 24. oktober 1947 påny at hævde, at „det altid har været fast praksis“ i en sådan sag, at vedkommende person eller firma betaler det offentliges udgifter til revision. Synes justitsministeren virkelig ikke, der er grund til at behøje rigsadvokaten, at han både mundtligt og skriftligt forsøger at føre ministeriet bag lyset? Ministeren ved jo lige så godt som jeg og hr. Pihl, at der aldrig har været en sådan praksis, det være sig fast eller løs. Er ministeren virkelig glad ved at have en rigsadvokat, som farer med usandhed overfor ministeriet og fremturer deri?

Jeg har sagt, at efter min mening har rigsadvokat Pihl selvfølgelig haft en fornuftig grund til sine manipulationer med depositum og sine anstrengelser for ikke at få pengene betalt tilbage — herunder den påfaldende forglemmelse eller fejltagelse, som bestod deri, at han et helt år efter at have modtaget justitsministeriets skriftlige, kategoriske ordre til at foranledige pengene tilbagebetalt, undlod at gøre dette. Som allerede sagt er forholdet det, at når staten skal betale for revisionsarbejde, skal revisorens regning kontrolleres af hovedrevisoratet eller den instans, som hovedreviso-

ratet bemyndiger hertil. Hvis de 75 000 kr. ikke blev tilbagebetalt, var det jo imidlertid ikke staten, men W. T. K., der — i skøn overensstemmelse med hr. Bøytlers opfattelse — havde betalt for en privat revision. I så fald ville der ikke være fare for, at hr. Pihls intime og brugbare ven kom til at tilbagebetale, hvad han måtte have beregnet sig for meget i honorar.

Her er den eneste fornuftmæssige forklaring på rigsadvokat Pihls optræden i denne del af sagen. Mener ministeren virkelig, at en rigsadvokat, som handler sådan, kan forblive i embedet?

Må jeg kort nævne endnu nogle påfaldende momenter: statsadvokat Olafsson i rigsadvokaturen blev af rigsadvokaten frataget W. T. K.-sagen, fordi han udtalte den opfattelse, at sagen ikke kunne sluttet hurtigt, men at man måtte afvente resultatet af den grundige undersøgelse af priserne, der var indledet. Statsadvokat Carl Madsen blev sat fra sagen efter sin konflikt med færdselsloven. Han er i parentes bemærket ikke den eneste statsadvokat, der har kørt bil i påvirket tilstand, men den eneste, for hvem en sådan forseelse har fået følger. (*Thisted Knudsen*: Hvem er den anden?). Hvem den anden er? Der er flere, men jeg skal nævne een: statsadvokat Hoff. Han nøjedes ikke med at køre bil i påvirket tilstand, sådan som Carl Madsen gjorde og på den måde, Carl Madsen gjorde, idet Carl Madsen jo ikke lavede nogen ulykker, men statsadvokat Hoff smadrede smækfuld et kloakrør. (*Thisted Knudsen*: Hvornår?). Ja, jeg husker ikke datoen, men hvis det ærede medlem, der er så flink til at afbryde, og som er venstres ordfører i denne sag, selv har fulgt med, må han fra Houmanns artikler kende datoen. Men for statsadvokat Hoff fik dette forhold ikke nogen følger, det fik det for Carl Madsen.

Sagen gik så, efter at Carl Madsen var sat fra bestillingen, til statsadvokat Roepstorff, men endnu inden denne havde fået læst blot nogle af sagens akter, gav rigsadvokaten ham ordre til at sende hele sagen op i rigsadvokaturen — uden indstilling.

I rigsadvokaturen tillod rigsadvokaten ikke, at sagen behandlede normalt, d. v. s. af en af statsadvokaterne Kirchheimer og Olafsson. Han tog den selv og lod sig kun assistere af rigsadvokaturens yngste sekretær og en fuldmægtig. Statsadvokat Roepstorff sendte sagen op den 15. november 1946. Tolv dage senere — den 27. november — sendte hr. Pihl sagen til justitsministeriet med indstilling om, at der ikke skulle rejstes tiltale. Godt to uger senere underskrev